

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: THORVALDSEN.

Citation: Aarestrup, Emil: "THORVALDSEN.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare04val-shoot-workid57076.pdf> (tilgået 12. maj 2021)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

↑

THORVALDSEN.

↑

MORGENSTUNDEN.

↑ Guldharnisket Septembersolen gryer -
See, hvor den med den sidste Skumring strider!
I Purpur hyllet Øresundet glider
Til Hovedstaden for de danske Byer.

↑ Charlottenborg! hvordan? I Glands fornyer
Sig dine Fløie, dine mørke Sider -
Og Hallandsaas? hvor festlig sig udvider
Din Baldachin af Himmelblaat og Skyer!

↑ Hvad Høitid holdes? - Ei Kartoven dundrer,
Ei Trommen hvirvler - Dybest Stilhed leirer
Sig rundt omkring - Jeg hører Musen svare:

↑ Hvo støier vildt og frækt, naar man beundrer?
En Konstens Drot er draget ind; ham feirer
Den danske Morgen med sin Skjønhedsskare.

↑

MUSEET.

↑ Ofte har Armod rakt sin Skjærv, at fremme
Pragtbygninger - ei spurgtes om den vilde -
Den Bygning, vi vil bygge, er kun lille,
En Kube kun, et Skjønheds Honninggemme.
28 Ræk da en hjælpsom Haand Enhver herhjemme!
Giv eders Skjærv - og lad jer ei forvilde -
I Alle, som i Hjertet føler »stille
For Konstens ædle Sprog et dunkelt Nemme.

↑ Det er ei blot til de studeerte Hjerner,
Eiheller blot til Mænd med Baand og Stjerner,
Skjønhedsgudinden kaster sine Blikke -

↑ Almuens Barn, hvis Kræfter Ingen maalte,
Har hun af Sødmen, hendes Øie straalte,
Som oftest ladet allerdybest drikke.

↑

OPFORDRING

↑ Raab Hurra kun fra Øster og til Vester!
Bring Fakkeltog, drik Skaaler over Skaaler!
Benaad ham kun med Titler og med Straaler,
Og byd til Bords ham med e f; tusind Gjæster -

↑ Indret de prægtigste af alle Fester,
Gjør Alt, hvad Kongen og hvad Folket taaler
Med Tankeblik den store Sværm han maaler:
Alt det er saare godt; dog Noget rester.

↑ O kan du, danske Sommer, endnu finkle
Med nogle Nætter, varme, stjerne dunkle,
Med nogle Dage, blomsterfyldte, klare -

29 Skjænk ham de deiligste, som Norden skabte!
Prøv at erstatte, hvad i Syd han tabte,
Og i det gamle Hjem ham at bevare!

|X

BEVIDNELSE.

|X Tro ei, at det er Kjøbenhavn alene,
Der jubler til den store Konstners Ære;
Vel kunde Landets Børn ei alle være
Tilstede just med Sang og Flag og Grene,

|X Ved hin Velkomstens prætigskjønne Scene
Det Vidne tør dog Musen dristig bære:
At samme Følelser vi Alle nære,
Og lige hjerteligt det Alle mene.

|X Saavidt som Danmark grønnes under Lide,
Er ingen Sjæl, som ikke byder Gjæsten
Velkommen atter i det gamle Thule!

|X Ja, selv Philistren lægger taus tilside
Det Blad, der har beskrevet Folkefesten,
Og kan ei en Begeistringstaare skjule.

|X

DET EGENTLIGE

|X Hvad var det Mærkeligste dog ved Sagen?
Hvad var det Frydeligste dog ved Klangen?

30

|X Det os mest Gribende ved Velkomstsangen,
Og det mest Straalende paa Høitidsdagen?

|X Det var - hvortil man snart igjen see Magen!
Det Ideales Seier over Trangen,
Det Ædles sikkre Høide over Rangen,
Og en Forstummelse af Hverdags-Klagen.

|X Det var ei nogen Jublen hen i Taaget,
Ei noget Skraal af sammenløbne Drenge,
Det Folkeraab, som lød og endnu lyder;

|X I>et var det Sande, som vil ud med Sproget,
Det ubevidste Skjønne, der, om længe,
Uændset holdt tilbage, dog tilsidst udbryder.